

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **EUROMONT LEŠENÍ spol. s r. o.**, sídlem 28. října 123/8, Most, zastoupená JUDr. Petrem Jirátem, advokátem, sídlem Blatenská 1161/46, Chomutov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2024, č. j. 19687/24/ 5300-22444-707622, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 1. 2025, č. j. 15 Af 12/2024 - 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) doměřil žalobkyni dodatečnými platebními výměry daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2013 až březen 2015 a stanovil jí povinnost uhradit penále, neboť žalobkyně neprokázala naplnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet DPH dle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Žalobkyně konkrétně neprokázala, že skutečně přijala zdanitelná plnění (spočívající v pronájmu šedesáti sad trubkového lešení) od společnosti UNIPRO-CZECH s.r.o. (dále

jen „UNIPRO“). Proti dodatečným platebním výměrům se žalobkyně bránila odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 11. 2019, č. j. 49144/19/5300-22444-707622, zamítl a prvostupňová rozhodnutí správce daně potvrdil.

[2] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 11. 7. 2022, č. j. 15 Af 4/2020 - 50, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že správce daně do spisového materiálu nezaložil podklady z trestního řízení a jiných daňových řízení, ze kterých při rozhodování vycházel. Správce daně též dle krajského soudu neodstranil rozpory ve výpovědi Vladimíra Šťastného, jednatele společnosti UNIPRO, zaznamenané v protokolu o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků a jeho výpovědi v daňovém řízení. Tyto nedostatky pak dle krajského soudu v odvolacím řízení nenapravit ani žalovaný.

[3] V dalším řízení žalovaný rozhodnutími ze dne 7. 12. 2023, č. j. 40920/23/5300-22444-707622, a ze dne 8. 4. 2024, č. j. 11785/24/5300-22444-707622, dodatečné platební výměry za zdaňovací období prosinec 2013 až květen 2014 zrušil a řízení zastavil. Důvodem zrušení byla žalovaným shledaná potřeba doplnit dokazování a odstranit vady vytýkané krajským soudem, avšak s ohledem na blížící se konec objektivní desetileté lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, již tyto úkony nebylo možné dle žalovaného dokončit před jejím uplynutím.

[4] Ve vztahu ke zdaňovacím obdobím červen 2014 až březen 2015 žalovaný doplnil spisový materiál o podklady, ze kterých vycházel v předcházejícím řízení. Dále doplnil důkazy převzaté z trestního řízení, ve kterém byli žalobkyně a její tehdejší jednatel spolu s dalšími osobami obvinění a posléze obžalováni ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Žalovaný také správci daně uložil vyslechnout několik osob jako svědků, jejichž výsledky převzal z trestního spisu. Na základě doplněného dokazování žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a dodatečné platební výměry za zdaňovací období červen 2014 až březen 2015 potvrdil.

[5] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Žalobou napadené rozhodnutí nepovažoval za nepřezkoumatelné. V odůvodnění rozsudku dále uvedl, že po doplnění spisového materiálu žalovaný vycházel z řady podkladů převzatých z trestního řízení. Krajský soud v tomto postupu neshledal pochybení. Podklady z trestního řízení považoval za získané v souladu se zákonem a za použitelné v daňovém řízení, a to včetně úředních záznamů o podaném vysvětlení a protokolu o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků, který obsahoval výslech Vladimíra Šťastného dle § 84 zákona č. 41/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád).

[6] K věci samé krajský soud uvedl, že finanční orgány důvodně odepřely žalobkyni nárok na odpočet daně, neboť neprokázala skutečné přijetí zdanitelných plnění od společnosti UNIPRO. Finanční orgány k tomu dle krajského soudu shromáždily dostatek důkazů, které faktické přijetí plnění od této společnosti zpochybnily. Tyto pochybnosti pramenily zejména z poznatků z trestního řízení. Finanční orgány ze shromážděných důkazů také zjistily, že trubkové lešení měla společnost UNIPRO dodávat společnost AQUATEC spol. s r.o., v likvidaci (dále jen „AQUATEC“). Tato

pokračování

společnost byla nekontaktní a její jednatel Antonín Znamenáček potvrdil, že ve společnosti působil pouze formálně jako tzv. bílý kuň.

[7] Z trestního řízení dále dle krajského soudu vyplynulo, že jednatel společnosti UNIPRO Vladimír Šťastný při prohlídce jiných prostor a pozemků vypověděl, že spolupracoval s J. M. při vystavování daňových dokladů na dodávky lešení, které nikdy neexistovalo. Uvedené zjištění založilo pochybnosti, zda lešení, které měla společnost UNIPRO pronajmout žalobkyni, skutečně existovalo. Tyto pochybnosti dle krajského soudu nevyvrátili vyslechnutí zaměstnanci obou společností. Zaměstnanci společnosti UNIPRO o pronájmu lešení nic nevěděli. Činnost společnosti popsali výhradně jako obchodování s kuchyňskými a jinými domácími potřebami. Zaměstnanci žalobkyně s lešením pracovali, avšak dodávky od společnosti UNIPRO nepotvrdili. Rovněž účetní žalobkyně znaly jmenovanou společnost z daňových dokladů, fyzicky však dodávky lešení od této společnosti neviděly. Z trestního spisu žalovaný získal i znalecký posudek z oboru ekonomie. Z něj vyplynulo, že společnost UNIPRO neměla dle evidence dlouhodobého majetku tolik sad lešení, aby mohla uskutečnit deklarovaná zdanitelná plnění pro žalobkyni.

[8] Krajský soud dále uvedl, že pochybnosti podpořila i výpověď J. M. a v daňovém a trestním řízení, z níž vyplynulo, že J. M. se vystavování daňových dokladů na fiktivní plnění aktivně účastnil. Konkrétně měl vyrábět daňové doklady a dodací listy na fiktivní plnění s lešením a posléze je předával Vladimíru Šťastnému, který mu následně přiznával provizi ve výši 10 % fakturované částky. Jím fakturované zboží nikdy neexistovalo. Vzhledem k tomu, že dle jeho vlastního tvrzení jej měl Vladimír Šťastný okrádat, dostavil se J. M. bez předvolání na Policii České republiky a tuto činnost oznámil.

[9] Pochybnosti plynoucí z těchto zjištění krajský soud považoval za zásadní, přičemž je dle jeho názoru neodstranil ani výsledek jednatele Vladimíra Šťastného v daňovém řízení. Při výslechu jmenovaný sice potvrdil, že podepsal čestné prohlášení, které mělo potvrzovat dodávky lešení, jednatel však dále odmítl vypovídat s odkazem na probíhající trestní řízení. K výpovědi při prohlídce jiných prostor a pozemků pak jednatel uvedl, že se jeho sdělení nezakládala na pravdě, došlo k jejich dezinterpretaci, přičemž protokol podepsal, aniž by jej četl. Dle krajského soudu výpověď Vladimíra Šťastného zaznamenaná v protokolu o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků odpovídala zjištěním plynoucím z diáře zajištěného policií v prostorách společnosti UNIPRO, jakož i informacím, které poskytl J. M., zejména stran vystavování daňových dokladů na fiktivní plnění, znalosti zúčastněných subjektů, časového a místního popisu tohoto jednání a finančních vztahů jednotlivých osob v rámci dané protiprávní činnosti i jejich osobních vazeb. Krajský soud proto potvrdil závěr finančních orgánů, že žalobkyně zjištěné pochybnosti o faktickém dodání lešení společnosti UNIPRO nevyvrátila.

[10] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce porušení principu legitimního očekávání. Porušení tohoto principu žalobkyně dovozovala s odkazem na jiná (s ní vedená) daňová řízení přezkoumávaná krajským soudem v řízeních vedených pod sp. zn. 15 Af 1/2018 a 15 Af 24/2018. V nich krajský soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného, který následně zrušil i prvostupňová rozhodnutí správce daně. K tomu krajský soud uvedl, že řízení odkazovaná stěžovatelkou se týkala buď jiné daně (konkrétně daně z příjmů právnických osob) nebo dřívějších zdaňovacích období. Oproti těmto řízením však v nynější věci došlo k významnému doplnění spisového materiálu o řadu nových

důkazů. V posuzované věci proto žalovaný vycházel z řady dalších skutkových zjištění a důkazů, které v dřívějších řízeních neposuzoval, což vedlo k odlišnému výsledku odvolacího řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že krajský soud její případ nehodnotil v kontextu jiných daňových řízení. V těchto řízeních došlo ke zrušení vydaných rozhodnutí žalovaného, který následně ve skutkově a důkazně obdobných případech všechny dodatečné platební výměry zrušil. Z toho stěžovatelka dovozovala, že v nynějším případě byla porušena zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání.

[12] Stěžovatelka dále rozporovala závěr krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného bylo založeno na přesvědčivém vyhodnocení důkazů. Stěžovatelka předložila řadu důkazů k prokázání toho, že jí zdanitelná plnění skutečně poskytla společnost UNIPRO. Žalovaný tyto důkazy zpochybnil, avšak své úvahy dostatečně neodůvodnil. Zároveň některé důkazy opomněl a chybně interpretoval důkazy převzaté z trestního řízení. Stěžovatelka byla proto nadále přesvědčena, že přijetí zdanitelných plnění prokázala. Zdanitelná plnění řádně zdokumentovala, zaplatila, přiznala z nich daň. Doložila také čestné prohlášení Vladimíra Šťastného, jednatele UNIPRO, že dodání zdanitelných plnění proběhlo dle vystavených daňových dokladů. Zdanitelná plnění se dle stěžovatelky musela uskutečnit, neboť v opačném případě by nemohla realizovat vlastní zakázky. Stěžovatelčina účetní J. Ma. popřela, že by se podílela na tvorbě falešných daňových dokladů, a dle stěžovatelky nezpochybnila, že obchody odpovídaly realitě. Faktické dodání lešení nezpochybnil ani J. M., který uvedl, že pro stěžovatelku žádné falešné daňové doklady nepřipravoval. Jeho výpověď navíc stěžovatelka považuje za nevěrohodnou, neboť jeho motivem byla snaha uškodit určitému okruhu osob, včetně stěžovatelčina jednatele.

[13] Stěžovatelka rovněž rozporovala některé důkazy převzaté z trestního řízení. Finanční orgány dle jejího názoru nesprávně odkazovaly na zajištěný diář Vladimíra Šťastného. Důkaz výsledkem Vladimíra Šťastného při prohlídce jiných prostor a pozemků, při kterém byl obklopen příslušníky policie, stěžovatelka taktéž pokládala za procesně nevyužitelný. Dle jejího názoru se jednalo o procesně nepřipustný důkaz, neboť skutečnosti obsažené v protokolu překračovaly rámec, k němuž se měl obviněný v dané fázi trestního řízení vyjadřovat. Připuštění tohoto důkazu proto představuje porušení práva na spravedlivý proces. Nesprávné bylo i využití znaleckého posudku Ing. Petry Rackové, který dle stěžovatelčina tvrzení považoval trestní soud za nedostatečný a zadal znalkyni jeho podstatné dopracování.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že stěžovatelka pouze zopakovala argumentaci uvedenou v žalobě, aniž by reagovala na závěry krajského soudu. K jednotlivým námitkám žalovaný uvedl, že nebylo zasaženo stěžovatelčino legitimní očekávání, neboť došlo k obsáhlému doplnění dokazování, což nynější věc skutkově odlišuje od předešlých daňových řízení. Na základě doplněného dokazování žalovaný potvrdil závěr správce daně, dle kterého stěžovatelka nevyvrátila

pokračování

pochybnosti, že fakticky obdržela zdanitelná plnění od společnosti UNIPRO. Pochybnosti nemohla vyvrátit ani výpověď Vladimíra Šťastného či jím podepsané čestné prohlášení, neboť byla v rozporu s jeho dřívější výpovědí v rámci prohlídky jiných prostor a pozemků, s obsahem zadržených diářů a rovněž i s jinými provedenými důkazy. Dřívější výpověď jednatele odpovídá dle žalovaného také popisu průběhu vystavování daňových dokladů na fiktivní plnění, který poskytl svědek J. M.

[15] Žalovaný dále nesouhlasil s tím, že by protokol o prohlídce jiných prostor a pozemků nemohl být využit v daňovém řízení. Jak uvedl krajský soud, i kdyby nebyl protokol a v něm obsažený výsledek Vladimíra Šťastného použitelný pro rozhodování o vině a trestu v hlavním líčení, stále se jednalo o jeden z podpůrných důkazů, který bylo možno využít v daňovém řízení. Ke znaleckému posudku Ing. Petry Rackové žalovaný uvedl, že stěžovatelka sice uvedla, že trestní soud zadal dopracování posudku, toto tvrzení však nedoložila. Stěžovatelka ani netvrdila, že by se nedostatky znaleckého posudku měly týkat právě závěru znalkyně o tom, že společnost UNIPRO nemohla realizovat všechny pronájmy z důvodu nedostatku množství sad lešení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[17] Mezi účastníky řízení je veden spor o oprávněnost stěžovatelkou uplatněného nároku na odpočet daně. Nárok na odpočet daně upravuje § 73 zákona o DPH co do formálních podmínek, ustanovení § 72 téhož zákona pak vymezuje hmotněprávní podmínky, jejichž naplnění přiznání nároku na odpočet daně podmiňuje. Mezi hmotněprávní podmínky se řadí faktické uskutečnění zdanitelného plnění, ze kterého je nárokován odpočet daně, přičemž plnění musí být využito k ekonomické činnosti daňového subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2023, č. j. 6 Afs 106/2022 - 41). Pro přiznání nároku na odpočet daně nicméně nepostačuje, že se zdanitelné plnění reálně uskutečnilo, nýbrž je třeba prokázat také jeho provedení v deklarovaném rozsahu. Rozsahem plnění se obecně rozumí množství dodaného zboží či poskytnutých služeb (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2021, č. j. 6 Afs 235/2020 - 76). Již samotné neprokázání rozsahu plnění postačuje k neuznání nároku na odpočet daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 Afs 402/2020 - 63).

[18] Zároveň platí, že v daňovém řízení nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní daňový subjekt, který prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání. Činí tak primárně svým účetnictvím a v něm obsaženými daňovými doklady. Prokáže-li správce daně, že existují důvodné pochybnosti o souladu předložených dokladů se skutečností, je povinností daňového subjektu doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost daňových dokladů vztahujících se ke spornému plnění, popř. prokázat tvrzení jinými důkazními prostředky, které nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné daňové doklady (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 - 83). Dokazování

v daňovém řízení tak není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí, resp. co tvrdit měl (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, č. 1022/2007 Sb. NSS).

[19] Nejvyšší správní soud současně připomíná, že je to především krajský soud, kdo plní úlohu soudu „nalézacího“ a hodnotí žalobou napadené rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se toliko na vady řízení a dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016 - 79). Takových vad se krajský soud v souzeném případě nedopustil. Naopak řádně, srozumitelně a velmi podrobně v napadeném rozsudku odůvodnil a vysvětlil, jak skutkový stav posoudil a z jakých konkrétních důvodů a na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že stěžovatelka ohledně sporných plnění důkazní břemeno neunesla.

[20] K věcnému hodnocení Nejvyšší správní soud uvádí, že finanční orgány zpochybnil, že stěžovatelka skutečně obdržela šedesát sad trubkového lešení za účelem jejich pronájmu od společnosti UNIPRO, resp. že od této společnosti vůbec nějaké sady lešení fakticky obdržela. Krajský soud potvrdil, že finanční orgány shromáždily dostatek důkazů, které tyto pochybnosti doložily, a stěžovatelka je v průběhu řízení nevyvrátila. S těmito závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[21] Stěžovatelka unesla své primární důkazní břemeno předložením daňových dokladů k pronájmu šedesáti sad trubkového lešení. Finanční orgány však přijetí těchto plnění od společnosti UNIPRO relevantně zpochybnil, zejména na podkladě důkazů převzatých z trestního řízení. Svědek J. M. v trestním řízení vypověděl, že vědomě vystavoval daňové doklady na fiktivní plnění s lešením, které neexistovalo. Obsahu jeho výpovědi odpovídá i vyjádření Vladimíra Šťastného, které učinil při výslechu v rámci prohlídky jiných prostor a pozemků. V něm potvrdil, že spolupracoval s J. M. při vystavování daňových dokladů na fiktivní dodávky lešení. Tuto skutečnost potvrzuje i obsah diářů Vladimíra Šťastného, které při prohlídce jiných prostor a pozemků policie zadržela a do kterých si Vladimír Šťastný údaje o daňových dokladech na fiktivní plnění zapisoval, a to včetně vyplacené provize ve výši 10 %. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že zjištěné skutečnosti zakládaly významné pochybnosti o faktické realizaci prověřovaných plnění. Tyto pochybnosti dále podpořil i znalecký posudek převzatý z trestního řízení, ze kterého vyplynulo, že společnost UNIPRO neměla dle evidence v majetku tolik sad lešení, aby mohla fakticky uskutečnit deklarovaná plnění pro stěžovatelku. Tvzení, že společnosti UNIPRO měla lešení dodat společnost AQUATEC, pak vyvrátila výpověď jejího jednatele. Vše právě uvedené tak dokládá pochybnosti o realizaci prověřovaných zdanitelných plnění.

[22] Nejvyšší správní soud dále ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že stěžovatelce se zjištěné pochybnosti nepodařilo vyvrátit. Faktické přijetí lešení od společnosti UNIPRO nepotvrdily fotografie lešení, prováděné úhrady na bankovní účet ani vyslechnutí svědci. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepokládá prosté sdělení Vladimíra Šťastného o pravdivosti čestného prohlášení a popření předešlého výslechu při prohlídce jiných prostor a pozemků za věrohodné a nesouhlasí se stěžovatelkou, že vedlo k vyvrácení pochybností o realizaci zdanitelných plnění.

pokračování

[23] Stěžovatelka v rámci argumentace obsažené v kasační stížnosti opomíjí značné množství důkazů, které finanční orgány v řízení shromáždily a které skutečnou realizaci zdanitelných plnění zpochybnil. Stěžovatelka pak v řízení nepředložila takové důkazy, které by prokázaly, že lešení od společnosti UNIPRO přijala, přestože ji v tomto ohledu tížilo důkazní břemeno. Nejvyšší správní soud proto potvrzuje závěr krajského soudu, že stěžovatelka nevyvrátila pochybnosti, a neunesla tak důkazní břemeno, že od společnosti UNIPRO skutečně obdržela šedesát sad lešení za účelem jejich dalšího pronájmu.

[24] Stěžovatelka také zopakovala námitky směřující k pochybením žalovaného při hodnocení důkazů. Krajský soud v postupu žalovaného žádné pochybení neshledal, což Nejvyšší správní soud potvrzuje. Žalovaný podrobně a komplexně hodnotil všechny shromážděné důkazy. Stěžovatelka sice namítala, že některé důkazy žalovaný hodnotit opomněl, konkrétně však neuvedla, o jaké nehodnocené důkazy se mělo jednat.

[25] Žalovaný nepochybil ani tím, že převzal řadu důkazů z trestního řízení vedeného se stěžovatelkou. Dle § 93 odst. 1 daňového řádu lze jako důkazní prostředek použít jakýkoliv podklad, kterým lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a zároveň byl získán v souladu s právními předpisy. Z trestního řízení lze proto převzít a využívat shromážděné důkazy, pokud se jedná o důkazy pořízené orgány činnými v trestním řízení v souladu se zákonem, do sféry správce daně se dostaly zákonným způsobem a správce daně je řádně zpřístupní daňovému subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS). Specifická úprava se týká převzatých protokolů o výsledku, neboť pokud daňový subjekt o výsledku svědka požádá, je správce daně povinen výsledek dle § 93 odst. 3 daňového řádu v daňovém řízení provést.

[26] Finanční orgány shora popsaným způsobem zprvu nepostupovaly, neboť stěžovatelce důkazy převzaté z trestního řízení nezpřístupnily. Jednalo se o jedno z pochybení, pro které krajský soud nejprve první vydané rozhodnutí žalovaného zrušil. V dalším řízení žalovaný vytýkaná pochybení napravil a veškeré písemnosti převzaté z trestního řízení stěžovatelce zpřístupnil. Zároveň ke stěžovatelčině žádosti provedl výsledek J. M. a J. Ma., jejichž výpovědi rovněž převzal z trestního řízení. Krajský soud proto v nyní napadeném rozsudku správně konstatoval, že žalovaný v dalším řízení (vedeném po prvním zrušujícím rozsudku) důkazy z trestního řízení zákonně převzal do daňového řízení a stěžovatelku s nimi seznámil.

[27] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti zpochybňuje také některé konkrétní důkazy převzaté z trestního řízení, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem v tomto ohledu žádné pochybení neshledal. Finanční orgány byly oprávněny vycházet z výsledku Vladimíra Štátného provedeného před zahájením prohlídky jiných prostor a pozemků dle § 84 trestního řádu. V této souvislosti je možno odkázat na judikaturu týkající se úředních záznamů o podání vysvětlení. Úřední záznamy o podaném vysvětlení jsou trestním řádem jako důkazní prostředek v hlavním líčení omezeny (§ 211 odst. 6 trestního řádu vyžaduje k jejich využití souhlas státního zástupce i obžalovaného), v daňovém řízení je však možno je použít. Judikatura Nejvyššího správního soudu potvrdila, že sice je třeba obecně preferovat svědeckou výpověď získanou přímo správcem daně oproti obstarání vyjádření osoby v jiné formě, avšak úřední záznamy o podaném vysvětlení jsou přesto

důkazně použitelné (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 9 Afs 56/2016 - 39, nebo ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Afs 34/2017 - 71). I kdyby tedy trestní soud výslech Vladimíra Šťastného při prohlídce jiných prostor a pozemků v hlavním líčení jako důkaz procesně nepřipustil, nevylučuje tako skutečnost bez dalšího použití této listiny jako důkazu v daňovém řízení. Zároveň je v této souvislosti nutno poukázat na skutečnost, že výslech Vladimíra Šťastného nezůstal osamocen, nýbrž jej žalovaný i krajský soud hodnotili ve spojení s dalšími důkazy, jakými byly např. výslech Vladimíra Šťastného provedený přímo v daňovém řízení, v porovnání s výsledkem J. M., výsledky zaměstnanců stěžovatelky i společnosti UNIPRO, obsahem zajištěných diářů Vladimíra Šťastného.

[28] Pochybení krajského soudu a žalovaného nepředstavuje ani to, že vycházely z diáře zajištěného při prohlídce jiných prostor a ze znaleckého posudku Ing. Petry Rackové. Kopie policií zajištěného diáře byla přílohou sdělení č. j. 1991700/22/2510-60562-507410 (konkrétně přílohou č. 31). Žalovaný tuto kopii vnesl do daňového řízení a řádně provedl k důkazu, a proto z obsahu diáře mohl (stejně jako krajský soud) vycházet. Použitelným důkazem byl i znalecký posudek Ing. Petry Rackové z oboru ekonomie. Stěžovatelka jej rozporovala s odkazem na jeho dopracování, které měl zadat trestní soud. Proti znaleckému závěru, že společnost UNIPRO dle evidence dlouhodobého majetku neměla dostatek sad lešení k realizaci prověřovaných zdanitelných plnění, stěžovatelka žádnou konkrétní argumentaci neuplatnila. Ačkoli stěžovatelka mohla rozporovat postup znalkyně při hodnocení této otázky či předložit odlišný znalecký posudek nebo jiné důkazy, které by závěr znalkyně zpochybnily, nic z toho stěžovatelka neučinila ani nesdělila, zda se dopracování vůbec týkalo té části znaleckého posudku, ze kterého v nynější věci finanční orgány vycházely. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem neshledal, že by tento konkrétní znalecký závěr byl v nynější věci zpochybněn a nemohl být využit.

[29] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stěžovatelkou namítanému porušení zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání. Krajský soud v této souvislosti správně poukázal na odlišnosti nyní posuzovaného případu od řízení vedených pod sp. zn. 15 Af 1/2018 (daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013) a sp. zn. 15 Af 24/2018 (DPH za zdaňovací období duben 2012 až březen 2013), v nichž došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného o odvolání a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, který následně zrušil prvostupňová rozhodnutí správce daně. V nynější věci žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl, přičemž tak učinil na základě rozsáhlého doplnění dokazování a spisového materiálu (viz výše). Právě rozsáhlé doplnění dokazování a z něj plynoucí skutková zjištění odlišuje nyní projednávaný případ od předešlých řízení. Z tohoto důvodu nemohla stěžovatelka předvídat a legitimně očekávat totožný výsledek řízení, došlo-li k takto zásadnímu doplnění dokazování a následkem toho i ke skutkovému odlišení této věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

pokračování

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu